

O tom se nemluví

Václav Neckář

Byla to taková osamělá refýž
Kam podruhé už těžko
Někdy trefíš
Ta osamělá dívka
Kterou léta hledám
A to, co jsem jí řekl
To se zpívat nedá

A na to se neptá
A na to se neptá
Na to se neptá
O tom se jen šeptá
O tom se jen šeptá
O tom se šeptá
O tom se nemluví
O tom se nemluví

Šli jsme spolu na procházku
A pak na zmrzlinu
Řekla mi, že dokola čte jen Tušení stínu
V jejím malém bytě
Nebylo vůbec k hnutí
A tam jsme si povídali
Až do procitnutí

A na to se neptá
A na to se neptá
Na to se neptá
O tom se jen šeptá
O tom se jen šeptá
O tom se šeptá
O tom se nemluví
O tom se nemluví

Má slova náhle ztratila svůj význam
Já díval se jí do očí, to přiznám
Ptal jsem se, kolikátý v ní vzplál lásky plamen
A ona odvětila pokrčením ramen

A na to se neptá
A na to se neptá
Na to se neptá
O tom se jen šeptá
O tom se jen šeptá
O tom se šeptá
O tom se nemluví
O tom se nemluví

Řek jsem jí: Jsou jenom věci, které se stát musí
Ona řekla: Já budu čekat, jestli vzpomenu si
A ze zdi barevné plakáty
Dívali se na nás, co nás spojuje a dělí

A na to se neptá
A na to se neptá
Na to se neptá
O tom se jen šeptá

O tom se jen šeptá
O tom se šeptá
O tom se nemluví
O tom se nemluví